

د يعقوب رسول خط

پېژندگلو

د يعقوب کتاب ته کله نا کله د انجيل شريف متلونه هم وئيل کيږي، دا خط د حضرت عيسى مسيح د ناسکه ورور په وسيله ليکلی شوی دے، چې هغه خلقو ته حوصله ورکړي څوک چې د ظلم او ستم له وجې در په در شوی ؤو. دا کتاب د هغه اعمالو په حقله تعليم ورکوي چې کوم حضرت عيسى مسيح کړی ؤو، او په کښې دې خبرې ته هم اشاره شوې ده چې تاسو نه صرف دا زيرے واورئ بلکه په دې عمل هم کوئ. يعقوب فرمائی چې د يو کس رښتینے ايمان د هغه په کردار او چال چلند کښې ليدلے کېدے شی او د هغه د ايمان اثرات هم په کښې ليدلے کېدے شی. هغه په دې خط کښې ايماندارانو ته د زغم او استقامت، د خپلې ژبې قابو کولو، خپل ځان د خدائ پاک مرضی ته د سپارلو او هم د صبر سبق ورکړے دے. دا خط د لوستونکو سره د پاک او روڼ ژوندون، په پوهه، حکمت او په عاجزی سره د حضرت عيسى مسيح دپاره په تېرولو کښې مدد کوي. په حقيقت کښې رښتینے عقل او حکمت د خدائ پاک د طرف نه راځي، او د هم دې نه د الهی چال چلند نتیجه په لاس راځي او د خدائ پاک د لا زياتي فرمانبرداري او تابعداري خوا ته د ايماندارانو رهنمائی کوي. د حفظ کولو دپاره ۱۶:۵ آيت ”تاسو په خپلو کښې يو بل ته د خپلو گناهونو اقرار وکړئ او د يو بل دپاره دُعا وغواړئ نو چې تاسو شفا ومومئ. د زړه نه د صادق دُعا پېر اثرناکه وي.“

ايمان او حکمت

۱ د خدائ پاک او د مالک عيسى مسيح غلام د يعقوب د طرفه دې هغه دولسو

واړو قبیلو ته چې په مختلفو قومونو کېښې خواره واره شوی دی، هغوی ټولو ته دې سلام وی. (۲) اے زما وروڼو او خوښو، کله چې تاسو په قسما قسم آزمېښتونو کېښې راگېر شئ نو خپل ځان بختور گڼئ. (۳) ځکه چې تاسو ته پته ده چې ستاسو د ایمان آزمېښت صبر پیدا کوی. (۴) نو پرېږدئ چې صبر په تاسو کېښې خپل کار پوره کړی چې تاسو پاڅه او بالغان شئ او په تاسو کېښې به بلکل د څه خبرې کمه نه وی. (۵) خو که په تاسو کېښې په چا کېښې د حکمت کمه وی نو هغه دې د خدای پاک نه وغواړی څوک چې بې خفګانه ټولو له په سخاوت سره ورکوی او تاسو له به یې هم درکړی. (۶) خو په ایمان سره دې سوال کوی او هیڅ شک مه کوئ ځکه چې شک کونکې د سمندر د هغه چپو په مثال دے کومې چې د هوا په زور بره او ښکته کېږی. (۷) داسې سپرې دې دا نه گڼی چې گڼې ما ته به د مالک نه څه په لاس راشی. (۸) داسې سپرې دوه زړیه وی او په خپلو ټولو کارونو ټینګ ولاړ نه وی.

غریبی او مالداري

(۹) نو غریب ورور دې په خپله اوچته مرتبه فخر وکړی، (۱۰) خو مالدار دې په خپل عاجز حالت فخر وکړی، ځکه چې مالداره به لکه د ځنگلی گل په شان اوچ شى. (۱۱) څنگه چې د نمر تاو وابنه او گلونه اوچوی او د هغوی ښائست ختموی، نو دغه شان به مالدار هم سره د خپل ټول کاروبار ختم او د خاورو سره خاورې شى.

آزمېښت او لمسونه

(۱۲) بختور دے هغه څوک چې آزمېښت برداشت کړی، ځکه کله چې هغه په آزمېښت کېښې قائم پاتې شى نو هغه به د ژوندون تاج حاصل کړی د کوم چې خدای پاک د خپلو مینه والو سره وعده کړې ده. (۱۳) د آزمېښت په وخت کېښې دې څوک هم داسې نه وائی چې، ”زه خدای پاک ووازمايېلم،“ ځکه چې خدای پاک څوک هم په گناه نه آزمایي او نه

هغه څوک په آزمېښت کېښې اچوی. (۱۴) خو هر څوک هغه وخت په آزمېښت کېښې پرېوځی کله چې هغه د خپلو شهوانی خواهشاتو په جال کېښې راگېر شي. (۱۵) نو کله چې د هغه بد خواهش راوچت شي نو گناه ترېنه پېدا شي، او کله چې گناه زیاته شي نو مرگ ترې پېدا شي. (۱۶) اے زما خوږو وروڼو او خوښو، مه دوکه کېږئ. (۱۷) هر ښه او کامل نعمت زمونږ د خدای پلار د طرف نه راځي چا چې په آسمان کېښې نور پېدا کړي دے. هغه کله هم نه بدلېږي او نه تیاره رالېږي. (۱۸) هغه د خپل مقصد پوره کولو دپاره مونږ د حق کلام په وسیله پېدا کړو نو چې مونږ د هغه په مخلوقاتو کېښې ورومېږي مېوه شو.

کلام اورېدل او پرې عمل کول

(۱۹) اے زما وروڼو او خوښو، دا خبره یاده ساتئ چې هر څوک دې په اورېدو کېښې تېز او په وینا کېښې قلاره او په غصه کېښې سوږ وی. (۲۰) ځکه چې د انسان غصه د خدای پاک د صداقت کار نه شي کاملولې. (۲۱) نو ځکه تاسو ټول د ځان نه د پلټتوالو او د بدې گند لرې کړئ، او هغه کلام ډېر په عاجزی سره قبول کړئ چې په تاسو کېښې کړلې شوې دے. په دې کېښې ستاسو د ژوند بچ کولو طاقت دے او دا تاسو بچ کولې شي. (۲۲) خو په کلام عمل کوونکی جوړ شي، او مه صرف هغه اورېدونکی جوړېږئ څوک چې ځان دوکه کوی. (۲۳) ځکه چې هر څوک چې د کلام اورېدونکی دی خو په هغې عمل نه کوی نو هغه د هغه سړی په شان دے څوک چې خپل شکل په آئینه کېښې گوري. (۲۴) او خپل ځان ته د کتلو نه وروستو هغه لار شي او سمدستی ترې هېر شي چې هغه څنگه ښکارېدو. (۲۵) خو کوم سړی چې هغه کامل شریعت ته په غور سره گوري چې خلاصون ورکوی او په هغې عمل کوی او څه چې هغه واورې هغه هېر نه کړی نو په هغې باندې په عمل کولو به هغه برکت حاصل کړي. (۲۶) که څوک خپل ځان دینداره گڼي او بیا خپله ژبه په قابو کېښې نه ساتي، هغه خپل ځان دوکه کوی، او د هغه

دینداری بې کاره ده. (۲۷) د خدای پلار په وړاندې چې خالص او پاک دین دے یعنی هغه دا چې د یتیمانانو او کونډو په مشکلاتو کېنې د هغوی مدد وکړی او خپل ځان د دنیا د گندګۍ نه وساتے.

د طرفداری په خلاف خبردارے

۲ (۱) اے زما وروڼو او خوبندو، که چرې ستاسو زمونږ په مالک عیسیٰ مسیح ایمان وی څوک چې د جلال مالک دے، نو بیا تاسو څنگه طرفداری کولے شی؟ (۲) فرض کړئ چې که یو سړی د سرو زرو گوته او بنائسته جامې اغوستې وی او ستاسو د عبادت ځای ته راشی او یو غریب سړی هم په شلېدلو جامو کېنې دننه راشی، (۳) که تاسو هغه سړی ته زیات اهمیت ورکړئ چې بنائسته جامې یې اچولې وی او ورته ووايئ چې، ”دلته بره د دې عزت په ځای کېنې کېنئ،“ خو غریب سړی ته ووايئ چې، ”ته هلته ودرېږه،“ او یا، ”بهر د ور سره نزدې کېننه،“ (۴) نو ولې دا تاسو په خپل مینخ کېنې طرفداری ونه کړه؟ او تاسو د بدنېتی منصفان نه شوی؟ (۵) اے زما خوږو وروڼو او خوبندو، واورئ، ولې خدای پاک هغوی نه دی غوره کړی څوک چې د دنیا په نظر کېنې غریب دی چې په ایمان به مالداره شی او د هغه بادشاهی وارثان به شی چې مالک یې د هغوی سره وعده کړې ده څوک چې ورسره مینه کوی؟ (۶) خو تاسو د غریب سپکاوے وکړو. ولې دا مالداره نه دے چې په تاسو ظلم کوی او عدالت ته مو راکاږی؟ (۷) ولې دا هغوی نه دی څوک چې د هغه چا د عزتمند نوم په حقله کفر غړوی په کوم نوم چې تاسو یادېږئ؟ (۸) که په حقیقت کېنې تاسو په هغه شاهي شریعت عمل وکړئ چې په کتاب مقدس کېنې دے چې فرمائی چې، ”د خپل گاونډی سره د خپل ځان په شان مینه کوی،“ نو تاسو بنه کوی. (۹) خو که چرې تاسو طرفداری کوی نو گناه کوی او د شریعت په مطابق مجرمان یئ. (۱۰) ځکه که یو کس په ټول شریعت عمل کوی او صرف په یوه خبره کېنې هم خطا وکړی نو هغه د هغه چا په شان دے چې ټول

شریعت ماتوی. (۱۱) ځکه چا چې دا فرمائیلی دی چې، ”زنا مه کوی،“ نو هغه دا هم فرمائیلی دی چې، ”قتل مه کوی،“ نو که تاسو زنا ونه کړئ او قتل وکړئ نو بیا هم تاسو شریعت مات کړو. (۱۲) نو څه چې تاسو وایئ او څه کوی خو دا خبره یاده ساتئ چې ستاسو به په هم هغه شریعت انصاف کیږي کوم چې تاسو له آزادی درکوی. (۱۳) ځکه چا چې رحم ونه کړو نو په هغه هم د انصاف په مطابق رحم نه کیږي. بیا هم رحم په انصاف غالب دی.

حقیقی مومن

(۱۴) اے زما وروڼو او خوښو، که څوک ووائی چې زه ایماندار یم او نېک کارونه نه کوی نو د هغه د دې ایمان نه څه فائده ده؟ ولې داسې ایمان هغه له خلاصون ورکولې شی؟ (۱۵) فرض کړئ که تاسو یو ورور یا خور وینئ چې خوراک یا جامو ته یې ضرورت وی، (۱۶) او تاسو ورته ووائی چې، ”په خیر لار شه، گرم اوسه او موږ اوسه،“ خو د کومو څیزونو چې هغه ته ضرورت وی، هغه ورنه کړئ نو د دې فائده څه ده؟ (۱۷) دغه شان ایمان هم دی، که د دې سره نیکی کول نه وی نو دا ایمان عبث دی. (۱۸) خو څه خلق به وائی چې، ”ته ایماندار یې او زه نېک کارونه کوم.“ ته خپل ایمان بغیر د نېک کارونو نه ما ته وښایه او زه به خپل ایمان درته په نېک کار کولو وښایم. (۱۹) ته په دې خبره یقین کوې چې خدای پاک یو دی. دا ډېره ښه خبره ده. اگر چې پیریان هم داسې ایمان ساتی او د پرې نه رپیږي. (۲۰) اے کم عقله، ولې ته په دې هم نه پوهېږې چې د نېک کار کولو نه بغیر ایمان عبث دی؟ (۲۱) نو کله چې زمونږ نیکه ابراهیم خپل زوی اسحاق په قربانگاه د قربانی په طور پېش کړو نو ولې هغه په دې کار سره صادق نه شو څه؟ (۲۲) نو تا وکتل چې د هغه ایمان او عمل په شریکه کار وکړو او د هغه دې کار د هغه ایمان کامل کړو. (۲۳) او د صحیفو هغه لیکل پوره شو چې فرمائی، ”ابراهیم په خدای پاک ایمان راوړو او دا د هغه دپاره په صداقت حساب شو،“ او هغه خلیل الله

۲۴) نو تاسو وينئ چي انسان تش په ايمان نه، بلکي په عمل صادق کيږي.
 ۲۵) نو راحب کنجره هم د دې يو بل مثال دے چي هغي په خپل نېک کار سره د خدائ پاک صداقت حاصل کړو کله چي هغي هغه جاسوسانو له پناه ورکړه او په بله لار يې رخصت کړل. ۲۶) نو څنگه چي بدن بغېر د روح نه مړ دے هم دغه شان ايمان هم بغېر د نېک کار کولو نه مړ دے.

په ژبه قابو ساتل

۳) ۱) اے زما وروڼو او خوبندو، په تاسو کبني دې اُستازان زيات نه شي ځکه چي تاسو ته پته ده چي مونږ څوک چي اُستازان يو، راسره به لا نور ډېر سخت حساب کتاب کيږي. ۲) ځکه چي مونږ ټول اکثر غلطياني کوو، او څوک چي په خپلو خبرو کبني غلطي نه کوي نو هغه کامل دے او ټول بدن په قابو کبني ساتلے شي. ۳) مونږ د آسونو په خولو کبني د دې دپاره واگي اچوو چي زمونږ په مرضي تلل کوي نو دغه شان بيا مونږ د هغوي پوره بدن هر خوا ته بوتلے شو. ۴) دغه شان تاسو سمندري جهازونو ته وگورئ اگر چي هغه ډېر لوي وي او په تېزو هواگانو چليږي خو دا د يو ورکوټي پارو په ذريعه د ماڼکي د مرضي په مطابق چليږي. ۵) دغه شان ژبه هم يو ورکوټي اندام دے خو پيري غټي خبري کوي څنگه چي يو ورکوټي بخرکے يو لوي ځنگل ته اور لگوي. ۶) او ژبه هم اور دے، دا زمونږ په اندامونو کبني د شرارت يوه دُنيا ده، دا په ټول وجود کبني بدې پيدا کوي او زمونږ په ټول ژوندون کبني اور لگوي، او په خپله د دوزخ په اور کبني سوزيږي. ۷) نو چي هر قسم ځنگلي ځناور، مارغان، چينجي او کبان د انسان په قابو کبني راتلے شي او راغلي هم دي، ۸) خو څوک هم ژبه په قابو کبني نه شي راوستلے. دا يوه نا آرامه بلا ده او د وژونکي زهر نه ډکه ده. ۹) هم په دې ژبه مونږ د مالک او پلار ثنا وايو، او هم په دې مونږ هغوي ته چي د خدائ پاک په صورت پيدا شوي دي، بنډري کوو. ۱۰) هم د دې يوې خولې نه برکت او هم بنډري

راوځی. اے زما وروڼو او خوښندو، په کار نه دی چې داسې وشي. (۱۱) ولې د چینې د یوې خولې نه خوږې او ترخې اوبه راوځي څه؟ (۱۲) اے زما وروڼو او خوښندو، ولې د اینځر په ونه کښې زیتون، یا په انګور کښې اینځر پیدا کېدې شي څه؟ هم دغه شان د ترخې چینې نه خوږې اوبه نه شي راوتلې.

آسمانی حکمت

(۱۳) په تاسو کښې څوک هوښیار او پوهه شته دے؟ هغه دې په خپلو کارونو د نېک چال چلن په وسیله او هغه عاجزی سره دې دا خبره ثابته کړي، چې د حکمت نه پیدا کېږي. (۱۴) خو که ستاسو په خپلو زړونو کښې سخته کینه او خود غرضی وی، نو فخر پرې مه کوئ او مه د حق خلاف دروغ وایئ. (۱۵) دا هغه حکمت نه دے کوم چې د آسمان نه راځي بلکې دنیاوی، نفسانی او شیطانی دے. (۱۶) ځکه چې چرته چې کینه او خود غرضی وی، هلته به فساد او هر قسم شرارت هم کېږي. (۱۷) خو چې کوم حکمت د آسمان نه راځي، اول خو هغه پاک وی، بیا صلح خوښوونکې، نرم مزاجه، تربیت خوښوونکې، د رحم او د ښو مېوو نه ډک، بې له طرفداری او ریاکاری وی. (۱۸) او صلح کوونکی د صلحې سره داسې تخم کړي چې د صداقت مېوې ترې پیدا کېږي.

د دنیا سره دوستي

۴ (۱) ستاسو په مینځ کښې جنگ او جګړې د کومه راغلې؟ ولې دا ستاسو د هغه خواهشاتو په وجه نه دی چې په تاسو کښې فساد پیدا کوي؟ (۲) تاسو چې څه غواړئ او حاصلولې یې نه نو بیا تاسو قتل کوئ. تاسو د نورو خلقو د څیزونو نه سوزئ، خو تاسو هغه نه شي حاصلولې، نو بیا تاسو د جنگ جګړو نه کار اخلئ. خو تاسو سره هغه څه نشته کوم چې تاسو غواړئ ځکه چې تاسو هغه د خدای پاک نه نه غواړئ. (۳) تر دې چې تاسو یې غواړئ خو څه په لاس نه درځي، دا ځکه چې تاسو یې په بد نیت

سره غواړئ، د دې دپاره چې تاسو یې په خپل عبش و عشرت ولگوئ. ﴿٤﴾ اے زناکارو خلقو، ولې تاسو په دې نه پوهېږئ چې د دُنیا سره ملگرتیا کول د خُدای پاک سره دشمنی کول دی؟ نو ځکه څوک چې د دې شریرې دُنیا سره مینه کوی، هغه د خُدای پاک سره دشمنی کوی. ﴿٥﴾ یا تاسو دا گنئی چې مقدس کتاب بې فائدې وائی چې، ”خُدای پاک چې کوم روح زمونږ په زړونو کښې اچولې دے، هغه د حسد خواهش ساتی څه؟“ ﴿٦﴾ بلکې هغه په مونږ زیات فضل کوی، نو ځکه صحیفې دا فرمائی چې، ”خُدای پاک د کبرژنو مقابله کوی خو عاجزانو له فضل ورکوی.“ ﴿٧﴾ نو په دې وجه خپل ځانونه بیا د خُدای پاک تابع کړئ، او د اِبلیس مقابله وکړئ نو هغه به تاسو نه وتښتی. ﴿٨﴾ تاسو خُدای پاک ته رانزدې شی او هغه به تاسو ته رانزدې شی. اے گناهگارانو، خپل لاسونه د بدو کارونو نه صفا کړئ او اے دوه زړیو خلقو، خپل زړونه پاک کړئ. ﴿٩﴾ په خپلو اعمالو ویر او ژړا وکړئ، ستاسو خدا دې په ویر بدله شی او ستاسو خوشحالی دې په غم. ﴿١٠﴾ خپل ځان د مالک په وړاندې عاجز کړئ او هغه به تاسو له عزت درکړی.

په نورو ورونیو الزام لگول

﴿١١﴾ اے ورونیو او خوښندو، د یو بل خلاف خبرې مه کوئ. څوک چې د خپل ورور خلاف خبرې کوی یا په بل چا الزام لگوی، هغه د شریعت بد وائی او په شریعت الزام لگوی، خو که تۀ په شریعت الزام لگوې نو تۀ په شریعت عمل کوونکے نه، بلکې په هغې قاضی یې. ﴿١٢﴾ خو د شریعت ورکوونکے او قاضی خو یو دے چې د بچ کولو او د هلاکولو قدرت ورسره شته، نو بیا تۀ څوک یې چې په خپل گاونډی الزام لگوې؟

د فخر خلاف خبردارے

﴿١٣﴾ په تاسو کښې څوک چې دا وائی چې، ”مونږ به نن یا سبا فلانکی ښار ته لاړ شو او

هلته به يو كال تېر كړو او په تجارت كېنې به گټه وكړو،“ (۱۴) خو اوس تاسو په دې نه يئ خبر چې سبا به څه كېږي، ستاسو ژوند څه څيز دى؟ د يو دوند په شان دى چې د لږ ساعت دپاره بېكاره شى او بيا فنا شى. (۱۵) د دې په ځاى تاسو له دا وئيل په كار دى چې، ”كه د مالک خدائى رضا وى نو مونږ به ژوندى پاتې شو او دا يا هغه كار به وكړو.“ (۱۶) خو تاسو په خپلو پوزو فخر كوئ خو دا قسم فخر كول بد دى. (۱۷) نو بيا كه څوك په بڼه كولو پوهېږي او نه يې كوى، نو هغه گناه كوى.

دولتمندو ته خبرداري

۵ (۱) اے مالدارو واورئ، تاسو په خپلو هغه مصيبتونو چې راتلونكى دى، ژړا او فرياد وكړئ. (۲) ستاسو مال دولت سخا شو او ستاسو جامې چينجو ووهلې. (۳) ستاسو سره زر او سپين زر زنگ شول او د دې زنگ به ستاسو خلاف گواهي وركوى، او دا به ستاسو غوښې لكه د اور په شان وسوزوى. تاسو په دې آخرى ورځو كېنې خزانې رايوځائ كوى. (۴) گورئ، كومو مزدورانو چې ستاسو په پټو كېنې لو كړي دى، د هغوى هغه مزدورى چې تاسو په دوكه ايساره كړې ده، چغې وهى او د لوگرو فرياد رب الافواج خدائى غوږونو ته رسېدلى دى. (۵) تاسو په دنيا كېنې د عېش او عشرت ژوند تېر كړو، او تاسو خپل ځانونه د حلالېدو د ورځ دپاره څورب كړل. (۶) تاسو صادق سړي قصوروار كړو او ومو وژلو، خو هغه ستاسو مقابلې نه كوى.

د تكليف په وخت كېنې صبر او دعا

(۷) نو اے وروڼو او خوېندو، د مالک تر راتلو پورې صبر وكړئ، لكه څنگه چې يو زميندار د زمكې د قيمتى فصل په انتظار كېنې د منى او د سپرلى د باران تر وړېدو پورې صبر كوى. (۸) نو تاسو هم صبر وكړئ او خپل زړونه مضبوط كړئ ځكه چې د مالک راتلل رانزدې دى. (۹) اے وروڼو او خوېندو، د يو بل خلاف شكايتمه كوى نو چې

تاسو سزا ونه مومئ. گورئ، قاضي په دروازه کښې ولاړ دئ. (۱۰) اے وروڼو او خوښندو، کومو نبیانو چې د مالک په نوم کلام وکړو، د هغوی تکلیفونه تېرول او صبر کول خپل ځانته نمونه وگنئ. (۱۱) واقعی چې مونږ هغوی ته بختور وایو څوک چې صبر کوونکی دی. تاسو د ایوب د صبر په حقله اورېدلی دی او تاسو د مالک مقصد هم ولیدو چې مالک څومره ډېر مهربانه او رحیم دئ. (۱۲) خو اے زما وروڼو او خوښندو، د ټولو نه لویه خبره دا ده چې قسم ونه خورئ، نه د آسمان او نه د زمکې او نه د څه بل څیز، بلکې ستاسو ”آو“ دې ”آو“ وی او ستاسو ”نه“ دې ”نه“ وی، نو چې تاسو د سزا لائق ونه گرځئ. (۱۳) که په تاسو کښې څوک په تکلیف کښې وی نو دُعا دې وغواړی، که خوشحاله وی نو هغوی دې ثنا ووايي. (۱۴) که په تاسو کښې څوک بیمار وی نو هغوی دې د جماعت مشران راوبلی او د هغه دپاره دې هغوی دُعا وغواړی او د مالک په نوم دې هغوی په تېلو مسح کړی. (۱۵) او کومه دُعا چې په ایمان سره وغوښتې شی د هغې په وجه به بیمار روغ شی، او مالک به هغه راپاڅوی او که هغه گناهونه کړی وی نو هغه به ورته معاف شی. (۱۶) نو بیا ځکه تاسو په خپلو کښې یو بل ته د خپلو گناهونو اقرار وکړئ او د یو بل دپاره دُعا وغواړئ نو چې تاسو شفا ومومئ. د زړه نه د صادق دُعا ډېر اثرناکه وی. (۱۷) الیاس زمونږ په شان انسان وو، او هغه ډېر په جوش سره دُعا وغوښته چې باران دې ونه ورپری، او تر درې نیمو کالو پورې په زمکه باران ونه ورېدلو. (۱۸) نو چې هغه بیا دُعا وغوښتله نو د آسمان نه باران وورېدو او په زمکه فصل زرغون شو. (۱۹) اے زما وروڼو او خوښندو، که څوک په تاسو کښې د حق د لارې نه واوړی او بل څوک هغه بیا واپس راوړوی، (۲۰) نو تاسو په دې پوهه شی چې څوک چې گناه گار د گمراهی نه راوړوی، هغه به یو کس د مرگ نه بچ کړی او په ډېرو گناهونو به پرده واچوی.